

ახსნა, სიწვილიანი ალაგები ეწვიით და ცოტათი დაუსიდათ კიდევ. საზოგადოდ ავადმყოფებს უკეთესობა ეტკობათ.

* მოგვარებები ჩვენს მკითხველს საზოგადოებას, რომ დღეს, სამშაბათს, 22 იანვარს, სათავადანაწარმო ბანკის თეატრში, ჩვენი ქართული თეატრის არტისტები მართებენ წარმოდგენას, რომლის შემოსავალი მთლად გავეზარდებამ ამ კამად მძიმედ ავადმყოფ კომპოზიტორ თეატრის არტისტს ბანადიანს, სრული იმედია, რომ ჩვენი საზოგადოება სრული თანაგრძობის აღმოჩენებს ბანადიანს. წარმოდგენილი იქნება გ. ნ. სურდუიანის კომედია „ხათაბლა“.

* სახანაშაო: როგორც ამბობენ, დასავლეთის მხრით სურამის უღელტეხილის გვირაბი გაშკადრა და გარაღვეულა. ამის გამო ხალხისა და საქონლის მატარებელთა მიხედვით მთელ თებერვალში გვირაბის შეკეთებამდე შეზღუდვა იქნება მანძილის გაკეთება, მატარებელი ძველის გზით იქნება, ხაზურსა ფონასა და წიფის შუა.

* გზათა მინისტრის ბრძანებით სოფ. სტეფანწმინდის (ყაზბეგის) პირდაპირ მდინარე თერგის მარცხენა მხარეზე დასავლეთის მხრით, ერთს მაღალსა დასავლეთს უნდა აშენებდნენ ხელმოწევა იმპერატორის 1888 წელს სოფ. სტეფანწმინდის მიმართების სასახლისა. წარსულს შემადგომიდან საინჟინერო უწყება დასამთავრებამდ მარტო ძველის გვირაბს მოუხდა და სხვა მუშაობა-კი მომავალს განაზღვრულ დაიწყება. მსგებრულის ძველის ნაწიხს მსურველთათვის სოფ. სტეფანწმინდიდან დაწყებული ვიღაც ძველამდე ეტლის გზა უნდა გაკეთდეს. ეს გარემოება ფირად სასახარული და სასარგებლო ჩვენის ხევის მიყრდნობისთვის, სასარგებლოა იმით, რომ ის გზა, რომელიც ძველის სახანაშაოდ ასულიერ-ჩამომსვლელთათვის უნდა გაკეთდეს, კარგა შორს მანძილზე უხვევს და ხალხიც გამოიყენებს და ისეთს გაკეთებაში აღარ იქნება, როგორც მაიც ეტლად უგზობობის გამო.

* აქადამიკე წითელმა ჯერ სოფ. სტეფანწმინდას

უნწმინდის წერილ-ფეხობას გაავლო მუსორ, სტეფანწმინდიდან სოფ. ვერეგის გავლით და ამ სოფელშიაც საგანმანათლებლო აზარალა ხალხი წერილ-ფეხობის დაბოცა. ეტლა სოფელს სწორს მდინარეებს ეს სენი. ამასთანავე რაღაც მთარული სურათ-ხეულე-ბის მსგავსი შესავარი სენი დაიარება და ეტლა შეეცაღა, რა კვირამდის არ ანებებს თვის. ვარდა ამისა წარსული პრისტიშობის თვე მეტად შწავი და სუსხიანი იყო გერენი. თუმცა თოვლი-კი ერთხლის მეტად საგრძობლად დიდი არ მოსულა იმ თვეში, მაგრამ შრომალა ყინვითა სიკაცლვ გაგვიყვარა: წყლები საშინლად ფურად, წყისქილები აღარა ბრუნავდა, სექცივის ცოტ-კოტობით, ცხენით თუ ზურგიით, ზოგი სად მიარბენინებდა და ზოგი სად, მზოლოდ ახალ წელს შემდეგ გამოიცილა სუსხიანი და გააგებულა ქრისტიშობისთვის ამინდები.

* სოფ. სუფსა (გურია): სუფსის კრისტიანების საღვთის მახლობლად ტყეში შრომის აღდგენას ვხეით ნახი-ბი. ერთს ნახიში კარგი ხანა, რაც საქონლის ჭირი განადა და მენახიჩს დიდი ზარალი მისცა, მაგრამ აქამდის არაფერი გამოჩენილა ისეთი, რომ ეს გარემოება ცენტობინა ადგილობრივ მოთარობისათვის. არა ვეცობობთ, რომ მოთარობის ყურამდე მივიღოთ ამ ამახის, ყურადღება არ მიექციათ. მაგრამ ეტლა გვიანდა არის, რადგანაც ქირი ერთ ნახიჩიდან მეორეში გადადის, მეორედამ მესამეში და ამ ნაირ-ბი მივლს ტყეში გავრცელებულა, ყოველს შემხებინა უფრო არ იქნებოდა, რომ მოთარობა რაიმე ღონეს იღონებდეს ამის წინააღმდეგ თორემ ქირი მივლს გუჩიასა და სა-მეგრეთის მოადება და საქონელს მუსრს გაავლეს.

* ამ თვის 21, დაღას 10 საათზე, ჭებავს პანაჭა პოლისკოისმა პოლიციის მესტრე ნაწილში გამოცხადდა, რომ სადას ქაქას ჯანსიკისისა სა-მეგრეთს მამანარე ქალის ნახაბი, დაი-რებულა 40 მანათლად. უკვე გამოცხადდა მასთანვე მოსამსუხრებ მოთავს კან-ტარს ტრეშკოვს, რომელიც შეი-პერეს და სასამართლომ გააძვსტეს.

* 19 ანჟარს პოლიციის პარ-

ჯავრებით დაწარცხა თავის სა-წილზე და თითონაც პარტე დემ-ბა ზედა. ილიკო ყოველს წუთს ელოდა, რომ ეს არის ეტლა კარბე გი-ნდება და ძალუაჩემი დაძაწყებს ლა-პარასიათა, მაგრამ დრო გადიოდა და იმასთან არც არ შედიოდა. ბოლოს ილიკომ ქურდულად მოაგლო თვლი თავის ოთახს და, რომ დინახა ტა-მის საწილით იქ აღარ იყო, გველ-ნაკებნებით უტყდა წაიხატა. რა გზო-ბით აღიძრა იმ წამს მისი გულში-მწილითა ცაცხა სიტყვს. გრძნობა სა-სიცილოდ ავდებულისა, თავ-მოყვა-რობა დასჯილისა, ყველასაგან უარ-ყოფილისა, დაჭრილ ნადირის პარტე-ულის სიბრახისა—ყოველივე ეს ერთხელად აზიარა ილიკოს გულში. რამდენსამე წუთს გაკიბული, თვალე-დაწითლებული საწმინდის მღელე-რებით შესწერებოდა იმ კარბეს, სა-დღე მისი ძალუა და ტაშო იყენენ, თითქო ეს არის ეტლავე უნდა შევი-დეს და გადსამომს ყველა იქ მე-ო-ნარა, მაგრამ უტყდა გადპქრა რაღაც-ნაირმა უღელურობამ, ერთი სახარლად

კვლს ნაწილში დაღას 11 საათზე ტყე-ღისსა ზღაგეტის რეპოზარს ლეგ რა-ღ-კეს მისსვე მოსამსუხრებ კასად სუს-ლაგამ საწმინდო სტრადე გეუტრეს, მოატრავ თავისა მასმარტო და ამასთან-ვე აქო-ვერტესდას ნაფუფლად, და-რებულა 150 მანათლად.

* 18 ამ თვისას საღამოს, ცნსა საათზე ტყეღისას სასჯელსა სასწა-გულეის შეგარდა ნაოლაოროს პოლი-ციისთან მე არუთანოვა მივიდა ზო-ღადიანს და გამოცხადდა, რომ საღ-ამის 7 საათზე ანახატის ქაქასზე ვი-ღაც მომარტად და პატრისა დასა-პლას და სელ-ფესმა დაშტრავა.

მართული თბარბი

გულწინ-წინ, 20 ამ თვისას, ქარ-თელს თეატრში დაწამული იყო ბე-რეფის გ. გუნთისა. უნდა თანამშა-ბით სამი პიესა: „რომ იტოვებს ჩემი გუ-ლის დაღებში“, „პუტლიანობა“ აუკის-და ერთი მოქმედება — მისი დრამის-ა „აუხავებობა“. ხალხი თეატრში უფ-რო პირველის პიესის სანახავად მო-ვიდა, რადგან იგი ახალია და ჩვენს ტყეწაზე ჯერ არა ყოფილა წარმოდ-გენილი. მოვიდა იქი ხალხი, მაგრამ თუქვენს მტერს, რომ იმან ახალი პიესა და სიამონებდა იერა ნახ-რა. თურქი წე-ტყეით „რომ იტოვებს ჩემს გულს“ დაღებში“ გ. ერისთავის „ქუნწი“ ყო-ფილა. ახალდა თუ არა ფარდა, მა-გრამე ბ-ნი კარბეტა გამოარბანდა ამას თანამშობით. თუცა ეს უწარ-ღებლობა, საზოგადოების უსტრეტიკ-მულობა და არაფრად ჩავდება, მა-გრამ კიდევ არაფერი, თურღად რომ გამოცხადებინათ, უკან აღარ-ვინ დაბრუნდებოდა. საქმე იმაში გა-ხლავდა, როგორ ითამაშეს, როგორ აწვე-დაწვეეს, აუ-რადურეს და მი-ფან-მოაუფინერეს პიესის. კაცი ევლარ-ი იტობდა, თუ გ. ერისთავის „ქუნწი“ იყო იმ საღამოს ნათამაშე „ქუნწი“. სად თავი იყო, სად ბოლო, აღარ გეტყობოდა, დროს მითამაშეს (არტის-მეოპონებსა, ერისთავის კითხვით ძირში გადაჭრილს ხესხვით საწილზე. ტაშოს მოცმე-რა ილიკოს კეთინი, ხელი-დან გუფარდა წიგნი, რომელსაც იმ დროს ჰფურცლავდა და სულ გაქმე-დილმა უტრის გდება დაიწყო. მერე, როცა დაწმინდა, რომ ილიკო იქ ტრიოდა, სიბრალეებით სახეც თვა-ლები მიაკრა თავის ღელს, თითქო-მით უნდა და იმასაც შეპაზოლებოდა, მაგრამ დღემ, რომელიც დადებულ-ბული კრიალასა თანამებდა, ეს სრულიად არ შეინიშნა. ტაშოს და-წინადა თავისი გადაწყვეტილება—სხვა-ნაირად უნდა მოეძქე ილიკოსა. ყოველი ილიკოს ოთახიდან გამოსე-ლი მხა ტაშოს გულს აუხვდა იმ გრძნობით, რომელიც ბოლოს ცრე-ლებდა უნდა მოსწილოდა მის თვა-ლებს. შეუზღუბელს სახეს უზარო-ბატობა ეტყობოდა, ხან გაიფრებდა, შევივარ-დები ილიკოსთან და მოეუღლესებ, მაგრამ ვერ გაგებდა, რადგან დი-დი ოთახიდან შეპარული ილიკოსთან იმასთან ერთად ეტრინა. ერთის

ტი ღმერთმა დაიფაროს, იმ საღამოს არტისტი არაფერ გვიანხავს) ჯერ ნახ-ხარე არ ეტყვა თავისის სათქმელისა, რომ მეორე პარში სწავლებდა და აღარ აცლიდა, დაეთაყვინა. როლე-ბის ცოდნის შესახებ-კი რომ სრუ-ლებდა არაფერი ეთქვით, ის ეგზო-ნირება. პარაქალა სულელორის, რომ იმ ღამეს ნამუსი მოსწმინ-

და სცენაზე შემსვლელ-გამომსვლე-ლებსა იმით მაგვირ მაყურებელს სა-ზოგადოებას რცენვოდა და ბუწუ-წები სცვიოდა, როცა გათავდა პირე-ლი პიესა, ყველამ ცოტადენი თა-ვისუფლად ამოისუნთქა, იქნება ღმერ-თმა გვიშველოს და დანარჩენი პიესე-ბი მანცე მომხდებელი ჰქონდეთო.

დაიწყო მეორე პიესა „აუხავებობა“. აქ სცენაზე მხოლოდ ორი კაცი იყო: ბანი მომენტუეს გუნთა აუხავა რო-ლზე; ფილოქსარის „პარტიტა“ მუ-ში და კანდელაკი მისი მსახური. გუ-ნიამ როლიც ირიგინად იცოდა, ცლი-ლობად კიდევ, კარგად თანამშა-ბით არც ტყუილად ჩაუტარა შრომამ. კან-დელაკსც მარი დაუტოვა. მხოლოდ ერთი რამ იყო უწყობად სელსა. მო-ქმედების დასასრულს, როდესაც მო-ვიდა და ლუწამტრევა მოისმის კუ-ლისებინდან, როდესაც აუხავა სა-შინლად აღღებებულა, მაშინ საზო-გადოება სიხუმისა და ჩაუტრების მა-გიერ იციოდა, რადგან კულისებინ-დან კეთინა-კი არა, გაქვანდებულ-ბო...უ...უ მოისმოდა, თითქოს პაქუსე-ა ამინებენ, დაიძინა, თორემ ბუა შეე-კამსა.

„აუხავებს“ მოჰყვა დრადელი აუკი-სა „პუტლიანობა“, რომელსაც „ქუნწი-ზე“ ნაულები საქმე არ დაწარბის. ერთი მოთამაშე ქალი და მეორე იმე-რელი ბიჭი ამ საღამოს პირველად გამოვიდნენ სცენაზე, შესამწველ-კითხოდნენ და ამის გამო არც მიხერა-მანება ჰქონდათ თავისუფალი, არც ლაპარაკი და ვადევილი ხომ თავ-კი ეს არის და ბოლოც. ათასში ერთხელ თუ ხალხი იციონდა, იცი-ნოდა მხოლოდ იმის გამო, რომ იმის-თანა მდგომარეობა და საცინელი მო-მენტუ იყო, რომელიც მარტო წიგ-ნაიც რომ წაიკითხოს ცაცხა, მანცე გაეცინება.

ერთის სიტყვით 1891 წ. 20 ან-ჯის წარმოდგენა ქართულ თეატრ-ში წარმოდგენად არ ჩაითვლება, ამის

სიტყვით, ტაშო შეუზღდა, შოთათედა იმე, როგორც და, რომელიც სახი-ე-დილოდ გამხადებულს ძას ეთხოვოდა, ბოლოს ტაშო საწმინდო მეორე-ოთახში გვიდა. იქ პატარა ხანს შე-ჩერდა, მერე თითქო რაღაც მოისახ-რაო, თავის ღელისკენ წამოვიდა გაუ-ხვდავად, ამოგრა გვერდში, ერთი ხელი ყველზე შემოხაზა და ღე-რამ რომ გაკვირებით დახვდა თავის ქალს, მან უტყდა მიიშალა სახე მის ძუძუშუღ და გულ-ამოაკვირით ტრიოდა მისკე. არამც თუ დღის გულს, თვით ქვასაც-კი მოალოდა მისი ცრე-ლები. სიყვარულმა და სიბრალულმა დასძლია ღელის გული. თითქო სი-ნანუფლი ადრია. მის წინ ცრემლებს ღერიდნენ ორი ანგელოხანვით წმი-და არსებანი, რომელთა გულში თი-თქმის აუკვირებდა თვით გუნებამ ჩა-წერება გრძნობა, რომლის წინაშე მათ არაფრითა დაწამულბობა არ მიუღებოდათ; არაფრითა სასტეტი, ცრუ მსჯელობა, ცრუ მოარწმუნე-ობა ადამიანისა ვერ დააშორებდა სუ-ლით და გრძნობით შეიფრესებულს ორს

ერთი მიზეზი ის გახლავთ, რომ ამ საღამოს არც ქალბატონს საფაროე-სა, არც ავადმყოფებს, არც ჩრე-ტის შრილობას, თუმცა ამ კამად სუ-ყველანი ტვილისში იმყოფებთან, წარ-მოდგენაში მოწაწილობა არ მიუღია.

ბრძოლა ფილოქსარის წინააღმდეგ

1889 წლამდე ყველა დარწმუნე-ბული იყო, რომ ფილოქსარა ჩვენს ქვეყანაში მხოლოდ ადგილ-ადგილ არის გავრცელებული და ამიტომ მთე-ლი ცდა ადგილობრივის ფილოქსარის კომიტეტისა იმზე იყო მიმართული, რომ ამ ადგილებში ძირიან-ფესვიანად მოეპოა ფილოქსარა და ამით გავე-რთისუფლებინა ქვეყანა ამ საშინელის მტრისაგან. მუშაობა დიდი წწარმოე-ბდა; ფილოქსარის „პარტიტა“ მუ-შაობდენ ყუბანსა, სოხუმსა და სხვ. ადგილებში და, საცა-კი პოლოლოდნენ ფილოქსარას, ყველგან ცდილობდნენ მის ძირიანად მოსპობას, მაგრამ, საუ-ბედლოდ, მწერი თურქე ძალზე ყო-ფილიყო მოღებელი ქუთაისის გუ-ბერნიანში. ფილოქსარის პარტიტის მუშაობამ 1889—90 წ. აღმოაჩინა, რომ თითქმის მთელი შორაპნისა და ქუთაისის მახრების ენახებში ამ მწე-კით იყო მოღებული.

ამ გარემოების კაცკაისი ფილოქ-სარის კომიტეტის მოქმედობის პრო-გრაამა უნდა შეეცეღა—თუ წინად მო-ჩინად სობდენ ორიოდ ფილოქსე-რით მოღებულს ენახს, ჯერ იმით ხელმძღვანელობდენ, რომ ამ ენახ-ების მოსპობა დიდ ზარალს არ მოი-ტანდა და მერე იმით, რომ ამ ენა-ხებს მოსპობას მთელის ქვეყნის გა-დაჩრქნა მოჰყვებოდა ფილოქსარისა-გან.

ეტლა, როცა ას-ასი დღეოური ეწე-ბი მოღებულს ამ სენით, ძველი-და-წმინდის სენებში უფლისა საშუალების გამო-ყენება, ძნელი იმეობა, რომ მარტო ერთ დღეოურს ეწეანს მოსპობა იორს სულ მცირე 500 მანეთი და მას-სა-პობლის შეეკნება შორაპნისა და ქუ-თაისის მახრების ენახებში ღიდალი ნაწილი.

სხვა რომ არაფერი მიგოლოთ მხე-დებოდაში, მარტო ეს გარემოება სა-კ-ნობა მისთვის, რომ კაცს თავი და-ანგოს ეწეანების ძირიან-ფესვიანად

არცხვას, რომელთა შორის ერთის ტვი-ცილს მეორე ცრემლით იოჰანდა და რომელიც მალაქინი იყვენ სიწმი-დითა და უმზარებოთ.

ცრემლ-მოარეულის თვლით, უსიტყ-ვილ დღემ თებზე აუკო თავის ქალ-სა. რამდენსამე წუთს დედა თვალში ჩასტერებოდა ტაშოს; მერე თითქო უნდადა თავიდან მოეშორებინა რა-ღაც არა-სასიამოვნო ფორტიერა, უც-ხად თავი მაღლა აიღო და ილიკოს ოთახს დაუბარდაბოდა.

რას ფიქრობდა დედა, როდესაც თავის ქალს უსიტყვილ თვალეში ჩასტერებოდა, ან რა უსიამოვნო ფიქ-რები მოუვიდა აზრად—არ ეცი, მზო-ლოდ როდესაც ილიკოს ოთახისკენ მიდიდა და მსაგებობას ადამიანთა თვა-ლებში, პირველი გამოსახა და თა-ვისთვის წაიჭრებოდა: „ღმერთო, შეე-ცადე!“

პალიკო ყიფიანი (შეადგო იქნება)

